

Arrest

nr. 111 168 van 2 oktober 2013
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2013 heeft ingediend bij faxpost om voorlopige maatregelen te vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 22 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2013.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van het inreisverbod, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 september 2013 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 20 september 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 26 september 2012.

Op 20 september 2012 werd eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd op 28 september 2012 aan verzoeker betekend (bijlage 13).

Het beroep dat verzoeker aantekende tegen deze beslissingen leidt tot het arrest met nummer 93 725 van 17 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat beide beslissingen vernietigt.

1.2. Op 22 februari 2013, met kennisgeving op 14 maart 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing en verklaart de aanvraag onontvankelijk. Er wordt aan de verzoekende partij op 14 maart 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Door de verzoekende partij wordt een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend, zaak gekend onder rolnummer 123 873.

Deze vormen de eerste en de tweede bestreden beslissingen, waarvan bij wijze van voorlopige maatregelen de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevraagd.

1.3. Op 26 september 2013 wordt aan de verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend. Dit is de derde bestreden beslissing.

1.4. Op 26 september 2013 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de vierde bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting wijst de Raad op het mogelijk samenhangend karakter van de beide vorderingen nu beide vorderingen er toe strekken onder meer de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verkrijgen van twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De partijen verklaren zich niet te verzetten tegen de samenvoeging van beide zaken.

3. Onderzoek

3.1. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Çakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval

door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

3.1.2. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.2.3. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), dat bepaalt dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, hij de schorsing van deze beslissing kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet voorziet dat indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 kan verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

3.2.4. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.

Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

3.2.5. *In casu* is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op diens verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vorderingen zijn *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op diens verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In tegenstelling met wat in de nota wordt gesteld bevat het verzoekschrift voorlopige maatregelen in de zaak gekend onder rolnummer 123 873 wel degelijk de uiteenzetting van een middel met name de schending van artikel 3 EVRM. Bovendien strekt deze vordering ertoe de vordering tot gewone schorsing ingediend in de zaak gekend onder rolnummer 123 873 te activeren. Ook dit verzoekschrift, toegevoegd in kopie aan het verzoekschrift er toe strekkende voorlopige maatregelen te verkrijgen, bevat middelen zodat op pagina 10 van de nota verkeerdelijk wordt gesteld dat er geen middel is aangevoerd.

In casu voert de verzoekende partij betreffende de eerste en de tweede bestreden beslissingen onder meer de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM, in samenlezing met de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Verzoekende partij verwijst naar het medisch attest dat in het kader van haar aanvraag is neergelegd dat erop wijst dat er sprake is van een risico voor de fysieke integriteit en het leven van de verzoekende partij. Ten onrechte wordt gesteld dat zij niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit. Bovendien verwijt de verzoekende partij geen enkel onderzoek te hebben verricht naar het bestaan van een adequate behandeling van haar ziekte in het herkomstland en de beschikbaarheid ervan. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan doordat met twee bijkomende medische attesten, te weten attesten van dokter H. van 17 januari 2013 en van 13 februari 2013 geen rekening is gehouden. De verzoekende partij meent dat niet alle aangehaalde medische elementen beoordeeld werden.

4.3.2.2. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 (...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

4.3.2.3. In casu steunt de eerste bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. In deze bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 5 maart 2013 en wordt vervolgens vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 21 februari 2013 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

“(..)Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 25.07.2012 en de bijlagen waarnaar in dit SMG verwezen wordt en die over dezelfde pathologie handelen, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige depressieve stoornis en een posttraumatische stress-stoornis. Deze psychiatrische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Er is een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium van ziekte of aandoening.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

4.3.2.5. Uit lezing van het standaard medisch attest van 25 juli 2012 dat bij de aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen was gevoegd, blijkt evenwel dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige posttraumatische stress-stoornis en depressiestoornis (waarbij de arts het woord “*ernstig*” onderlijnt) en dat verschillende medicijnen moeten toegediend worden. De noodzakelijke behandeling wordt op meer dan vijf jaren geraamd. Er wordt gemeld dat bij stopzetting van de behandeling er psychische decompensatie ontstaat en/of suïcidale gestes met risico voor het leven. Een “*sombere*” prognose wordt vooropgesteld. Men specificeert dat behandeling in het thuisland niet “*voorradig*” is. Bijkomend wordt een attest toegevoegd van psychiater E. V. van het Sint Franciskusziekenhuis die de ernst van de ziekte bevestigt en ook een opsomming geeft van de medicatie. Andere attesten, ook toegevoegd aan de initiële aanvraag, tonen aan dat er een regelmatige opvolging bestaat van de verzoekende partij door het ziekenhuis

Prima facie kan de redenering van de verzoekende partij gevolgd worden waar deze stelt, dat indien aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is voldaan, *in casu* wanneer een medisch standaard getuigenschrift conform de wettelijke bepalingen ter zake is ingediend, niets haar belet bijkomende medische attesten bij te brengen bij de aanvraag waar de verwerende partij dient mee rekening te houden. Vooreerst wordt er vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing niet ontkent dat aan de **documentaire** ontvankelijkheidsvoorwaarde is voldaan.

Op het eerste zicht kan de Raad de verzoekende partij volgen waar gesteld wordt dat de controle-arts slechts op beperkte wijze rekening heeft gehouden met de aangevoerde medische problematiek en dat *in casu* niet kan uitgesloten worden dat door de ziekte mogelijks een reëel risico ontstaat voor een gevaar voor haar leven of haar fysieke integriteit bij terugkeer naar het herkomstland, ziekte waarvan de arts van de verzoekende partij stelt dat behandeling al daar “*niet voorradig*” is.

Het komt de Raad niet toe zich in de medische beoordeling in de plaats te stellen van de artsen.

In casu kan enkel vastgesteld worden dat de arts van de verzoekende partij duidelijk en letterlijk stelt dat er een gevaar voor het leven bestaat bij stopzetting van de behandeling die meer dan vijf jaren zal in beslag nemen en waarvan de prognose somber is. Vermits het attest dateert van 2012 is de behandelingstermijn op het eerste gezicht nog niet voorbij.

De arts-adviseur spreekt dit eenvoudig weg tegen door te stellen dat de psychiatrische problematiek geen gevaar voor het leven of voor de fysieke integriteit inhoudt en door te stellen dat er een manifest gebrek is aan “*een vergevorderd, kritiek, terminaal of levensbedreigend stadium van ziekte of aandoening*”. Waarop de arts-adviseur van de verwerende partij zich baseert om loodrecht een tegenovergestelde mening te hebben dan de arts van de verzoekende partij, is de Raad ongekend en onduidelijk.

Waar deze arts stelt: “*De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.*”, kan de Raad enkel vaststellen dat er met geen woord in het advies gesproken wordt over de behandelingen die de verzoekende partij in het ziekenhuis ondergaat en dat evenmin is uitgelegd of het onderzoek van psychiater E.V. mede in het oordeel van de arts-adviseur van de verwerende partij is betrokken en al dan niet relevant is bevonden, daargelaten de vraag of met de medische attesten opgesteld in februari 2013, overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, maar na de aanvraag, al dan niet moest rekening gehouden worden. De arts-adviseur van de verwerende partij verwijst naar “*bijlagen*” maar specificeert deze niet. Dienaangaande wordt er opgemerkt dat er met geen woord wordt gesproken over de stukken 2a tot en met 2d gevoegd aan de aanvraag en de arts-adviseur enkel melding maakt van het standaard medisch attest. In elk geval blijkt uit de stukken die samen met de aanvraag werden overgemaakt dat de verzoekende partij wel degelijk wordt opgevolgd in een ziekenhuis. Uit de motieven van de bestreden beslissing die naar het medisch advies van de arts-adviseur verwijst, kan niet uitgemaakt worden of er rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakte stukken. Evenmin is het de Raad duidelijk of de laatste geciteerde zin van het medisch advies van de arts van de verwerende partij de reden is van de voorlaatste zin hetzij of dit de

reden is van de eerste alinea van het geciteerd advies of enkel een feitelijke vaststelling uitmaakt. De motivering is *prima facie* niet afdoend en onduidelijk. Dit onderdeel en de onderdelen van de middelen die samengelezen de schending aanvoeren van de zorgvuldigheidsplicht, artikel 9ter en van artikel 3 EVRM lijken ernstig.

4.3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 februari 2013 tesamen met de eerste bestreden beslissing betekend werd. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat is er op het eerste zicht geen rekening gehouden met het geheel van de medische problematiek door de verzoekende partij in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangebracht terwijl *in casu* een gevaar voor het leven en/of de fysieke integriteit op het eerste gezicht niet kan uitgesloten worden, gelet op de bewoordingen van de psychiater van de verzoekende partij. In dat opzicht kan *prima facie* evenmin de schending van artikel 3 EVRM, bepaling dewelke verzoekende partij tevens geschonden acht, uitgesloten worden bij verwijdering van de verzoekende partij. Nu deze vastgehouden is, kan ervan uitgegaan worden dat een repatriëring nakend is. Gelet op het gegeven dat een schending van artikel 3 EVRM mogelijk is en de verwerende partij in dit onderzoek *prima facie* onzorgvuldig heeft gehandeld, zijn de onderdelen zoals hoger beschreven ernstig.

Het betoog van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk nu *in casu* een interpretatie over artikel 3 EVRM niet aan de orde is. Vastgesteld wordt dat de arts van de verzoekende partij meent dat het leven van de verzoekende partij in gevaar is bij stopzetting van de behandeling en dat de motieven van de eerste bestreden beslissing hierop geen afdoend, minstens onduidelijk antwoord geven. Evenmin blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle medische gegevens. Waar de verwerende partij nog verwijst naar het arrest Yoh-Ekale Mwanje van het EHRM en dit citeert (pagina 16 nota), wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen evenmin gewag maken van de andere humanitaire omstandigheden die door de verzoekende partij in haar aanvraag werden aangehaald. Ook deze elementen (onder meer de verwijzing naar UNAMA, juli 2009 met vermelding van de teloorgang van fysieke veiligheid, ontbreken van toegang tot werk, vernieling van huizen, het ontbreken van gezondheidszorg, opvoeding en infrastructuur) werden in de eerste en tweede bestreden beslissingen niet in overweging genomen. Er kan niet uit deze bestreden beslissingen of uit het administratief dossier worden afgeleid of de verwerende partij onderzocht of de aangehaalde humanitaire omstandigheden “*dwingend*” zijn in de zin van voormeld arrest.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

4.3.2.7. Wat de vordering gericht tegen de derde en vierde bestreden beslissingen betreft voert de verzoekende partij onder meer de schending van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij verwijt de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met de medische problematiek en de procedure hierboven besproken, terwijl haar leven in gevaar komt bij terugkeer naar Afghanistan.

Hoger werd reeds gesteld dat een risico voor het bestaan van een schending van artikel 3 EVRM *in casu prima facie* niet kan uitgesloten worden. Alhoewel een lopende aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beslissing ervan (*in casu* te samen ter kennis gebrachte bevel van op 14 maart 2013, zijnde de tweede bestreden beslissing) en de beroepsprocedure hieraan verbonden, op zich geen schorsende werking hebben, wist de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen dat de verzoekende partij in haar beroepsprocedure de schending van artikel 3 EVRM had aangevoerd. Zij is er dan ook toe gehouden, te meer *in casu* het laatste gegeven bevel (voor de tweede bestreden beslissing) van 20 september 2012 al werd vernietigd door de Raad, alvorens een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven, na te gaan of een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is. Noch uit de derde bestreden beslissing noch uit de vierde bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dergelijk onderzoek op zorgvuldige wijze heeft verricht. Wel integendeel, en dit ten overvloede wordt er in de derde bestreden beslissing in alle talen gezwezen over het vernietigde bevel, maar wel verwezen naar bevelen die voorafgaandelijk aan deze nietigverklaring zijn gegeven. Ten overvloede: in de vierde bestreden beslissing dringt dezelfde vaststelling zich op. Er wordt enkel verwezen naar een bevel van 7 maart 2012 dat dateert van voor de nietigverklaring van het bevel van 20 september 2012, om vervolgens de verzoekende partij te verwijten hieraan geen gevolg te geven. Ter terechtzitting hierop gewezen geeft de verwerende partij geen opmerking. *Prima facie* lijkt het

onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 3 EVRM in samenlezing met de zorgvuldigheidsplicht ernstig.

Op het eerste gezicht kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat *in casu* de vierde bestreden beslissing geen rekening houdt met haar individuele situatie en haar specifieke omstandigheden, zoals opgelegd door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het volstaat te verwijzen naar hetgeen voorafgaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt *prima facie* geschonden. Ook dit onderdeel lijkt ernstig.

4.3.3. Dienvolgens is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In het verzoekschrift dat ertoe strekt voorlopige maatregelen te verkrijgen geeft de verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. In de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen tot gevolg zal hebben dat zij, wanneer zij wordt teruggestuurd een vernederende en onmenselijke behandeling zal uitmaken gelet op de ziekte van de verzoekende partij en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Een terugzending zal dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

4.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te

ondergaan, daar niet is uit te sluiten dat zij hierdoor dreigt het voorwerp te zijn van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 137 040 en 123 873 worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van de beslissing van 22 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te laten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 maart 2013, wordt bevolen

Artikel 3

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en van de beslissing van 26 september 2013 houdende het inreisverbod aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 september 2013, wordt bevolen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN